Historien om en roe

Der var engang to brødre, som begge to var soldater, men den ene var rig og den anden var fattig. For at se at komme på en lidt grønnere gren, tog den fattige uniformen af og blev bonde, hakkede og gravede i sit lille stykke jord og såede roefrø. Frøene slog rod og der voksede en roe op, som var stor og tyk, og ikke ville holde op med at vokse. Dronningen over alle roer, kunne man med rette kalde den, for så stor en plante har hverken været set før eller siden. Til sidst var den så mægtig, at den fyldte en hel vogn, og der måtte to okser til for at trække den. Bonden vidste ikke rigtig, hvad han skulle stille op med den, og om han skulle være glad eller bedrøvet. Til sidst tænkte han: "Hvis jeg sælger den, får jeg ikke noget videre for den, og jeg selv kan ligeså godt spise de små roer som de store. Det er bedst, jeg går op og forærer kongen den." Han læssede den på vognen, spændte okserne for og kørte op til slottet. "Hvad er det for en løjerlig genstand?" sagde kongen, "jeg har set meget mærkeligt i mine dage, men sådan et uhyre er aldrig kommet mig for øje. Af hvilket frø er den vokset, eller er du måske et lykkebarn, for hvem alt går efter ønske." - "Jeg er kun en stakkels fattig soldat," svarede han, "men jeg tog uniformen af og gav mig til at dyrke jorden, for at se at tjene lidt. Jeg har en bror der er rig, som I kender godt, men jeg er fattig og derfor har hele verden glemt mig." Kongen fik ondt af ham. "Nu skal jeg tage mig af dig," sagde han, "du skal blive så rig, at du ikke behøver at stikke op for din bror." Han gav ham nu både guld og jord og kvæg, så han blev så rig, at hans bror slet ikke kunne måle sig med ham. Da denne fik at vide, at han havde opnået alt dette ved en eneste roe, blev han meget misundelig og gav sig til at spekulere på, hvad han skulle gøre for at opnå en sådan lykke. Han ville bære sig rigtig fiffigt ad og bragte kongen guld og prægtige heste og tænkte, at han måtte få noget ganske vidunderligt til gengæld, når hans bror havde fået så meget for en sølle roe. Kongen takkede ham mange gange og sagde, at han ikke kunne give ham nogen bedre og sjældnere gave end den store roe. Han blev da nødt til at læsse den på vognen og køre hjem med den, men han var ude af sig selv af vrede og vidste ikke, hvem han skulle lade sin harme gå ud over. Endelig fattede han den plan at dræbe sin bror, og lejede nogle mordere, der skulle stille sig i baghold og falde over ham når han gik forbi. Derpå gik han hen til ham og sagde: "Jeg har fundet en hemmelig skat. Kom med, så deler vi den." Den anden var meget velfornøjet med det og nærede ingen mistanke. Men da de kom ud, styrtede morderne frem, bandt ham og ville hænge ham op i et træ. I det samme lød der hovslag og munter sang i det fjerne, og de blev så forfærdede at de i en fart stoppede ham ned i en sæk, hængte den op på en gren og tog flugten. Men den der sang, var ikke andre end en ung svend, der nok så lystig kom ridende gennem skoven. Han deroppe havde imidlertid slidt så længe, til han havde fået lavet et hul, han kunne stikke hovedet op af, og da den anden kom ridende forbi, råbte han: "Vel mødt." Svenden så sig om, og da han ikke kunne begribe, hvor stemmen kom fra, spurgte han: "Hvem er det, der kalder på mig?" - "Se herop," svarede stemmen, "her sidder jeg i visdommens sæk. Alt, hvad man lærer i skolerne, er ingenting mod det, jeg har lært heroppe på ganske kort tid. Om lidt er jeg udlært, så er jeg det klogeste menneske i verden. Jeg kan læse i stjernerne, forstår vindens tale og ved, hvad der er skrevet på havets bund. Jeg kan helbrede alle sygdomme, kender de hemmelige urter og ved, hvad magt der bor i stenene. Hvis du var her, ville du mærke, hvilken vidunderlig ting visdommens sæk er." Da svenden hørte det, blev han meget forbavset og sagde: "Gudskelov, jeg har mødt dig. Må jeg ikke komme lidt ned i sækken?" Han deroppe lod, som om han ikke var ret meget for det. "Ja, for gode ord og betaling må du vel have lov til at komme herned et øjeblik," sagde han, "men vent lidt, der er noget, jeg først må være færdig med." Tiden faldt svenden dernede lang, og lidt efter bad han igen, om han ikke snart måtte komme derop og få sin længsel stillet. "Ja, ja," sagde han, "tag så fat i snoren og hejs sækken ned, så skal du komme ind." Da svenden havde hjulpet ham ud, ville han selv smutte ned i sækken og råbte: "Træk mig så op i en fart," men manden greb fat i ham. "Så let går det ikke," sagde han, puttede ham på hovedet i sækken, snørede den sammen og hejsede så den videbegærlige unge mand op i træet, så han svingede frem og tilbage i luften. "Hvordan går det, min ven?" sagde han, "har du allerede mærket, at visdommen kommer? Sid så pænt stille, til du er blevet klogere." Derpå satte han sig op

på svendens hest og red af sted og sendte en timestid efter et bud ud, der skulle hjælpe ham ned igen.

* * *